

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi dłużnika W. K.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego w W. z dnia 28 czerwca 2012 r., sygn. akt II Cz (...)
w sprawie ze skargi dłużnika W. K.
na czynność A. K. Komornika przy Sądzie Rejonowym w W.,
przy uczestnictwie (...) Bank S.A.
Oddział Centrum Restrukturyzacji i Windykacji w W. i dłużniczki J. T.
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 czerwca 2014 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą dłużnika W. K. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 28 czerwca 2012 r. należy zważyć, co następuje.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. – że występuje wyjątkowy

wypadek uzasadniający wniesienie skargi, wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Dłużnik powyższą skargą objął orzeczenie wydane w postępowaniu egzekucyjnym, a zgodnie z wyraźnym brzmieniem art. 767⁴ § 3 k.p.c. w sprawach egzekucyjnych skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie przysługuje (por. m. in. postanowienie SN z dnia 24 października 2013 r., sygn. akt IV CNP 30/13, niepubl., postanowienie SN z dnia 24 kwietnia 2013 r., sygn. akt III CNP 13/13, niepubl., postanowienie SN z dnia 31 stycznia 2012 r., sygn. akt V CNP 44/11, niepubl., postanowienie SN z dnia 10 grudnia 2010 r., sygn. akt II CNP 76/10, niepubl., postanowienie SN z dnia 26 listopada 2010 r., sygn. akt III CNP 49/10, niepubl., postanowienie SN z dnia 24 listopada 2010 r., sygn. akt II CNP 59/10, niepubl.).

Ponadto skarga nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien wykazać, że od zaskarżonego wyroku (postanowienia) nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia (postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2009 r., sygn. akt I CNP 108/08, nie publ.). Oznacza to obowiązek przeprowadzenia analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogłyby odnieść skutku. Skarżący musi „wykazać”, a więc nie „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wykazanie w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe polega na ujawnieniu i przedstawieniu tej okoliczności w sposób wyczerpujący i nie budzący wątpliwości oraz na dowiedzeniu jej istnienia i przekonującym uzasadnieniu (postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., sygn. akt III CNP 23/05, OSNC z 2006 r., nr 7 – 8, poz. 140). Nie chodzi tylko o skargę kasacyjną, ale także

o skargę o wznowienie postępowania oraz o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności (zob. postanowienie SN z dnia 24 lipca 2008 r., sygn. akt I CNP 50/08, nie publ.). Skarżący uzasadniając to, że w niniejszej sprawie wzruszenie zaskarżonego postanowienia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe podniósł, że zaskarżone orzeczenie nie podlega zaskarżeniu innymi środkami prawnymi, a skarga o wznowienie postępowania została odrzucona. Skarżący poza powołaniem się na postanowienie Sądu Okręgowego w W. z dnia 12 grudnia 2012 r. w przedmiocie odrzucenia skargi o wznowienie postępowania nie przeprowadził dostatecznej analizy prawnej w przedmiocie niemożliwości skorzystania z innych środków prawnych, nie powołując nawet przepisów, z których wynikałoby, iż wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie było i nie jest możliwe w drodze innych środków prawnych.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.